

Kitabın Adı: İhtiyar Kunduracı
Yazarının Adı: Attila Jozsef
Hazırlayanın Adı: Rüzgâr Derin Denizer, Berrak Denizer

İhtiyar Kunduracı

Günün birinde, ihtiyar kunduracı Çosogi'nin dükkânına bir çocuk çıkageldi. Saman sarısı saçlarının üzerinden arkaya doğru kaydırıldığı bir kasket vardı başında. Sırtındaki ceket kendisine boy boy büyüktü. Pantolonu da üstünden dökülüyor, paçaları çan gibi sallanıyordu. Ya ayakkabıları? İşte, çocuk onları tamire getirmişti.

Çocuk dükkana girerken, "İyi günler!" dedi.

İhtiyar kunduracı kafasını oynatmadan gözlerini çocuğa dikti. "Ne istemiştin?" diye mırıldandı.

"Beni size annem gönderdi" dedi çocuk. "Ayakkabılarımı tamir için. Üzerine yama yapılırsa daha sağlam olur, dedi."

"Ayakkabı nerede?"

"Ayağımda!"

"Yoksa yamay ayağına mı yapacağım?"

"Yo, çıkarıyorum hemen!"

Çocuk ayakta, ayakkabılarını çıkardı teker teker.

Kunduracının ayakkabıları eline olmasıyla geri vermesi bir oldu.

"Bunun tamir edilecek yanı kalmamış."

"Ama annem bir parça yamayla hallolacağını söylemişti!"

"Mümkün değil. Dikiş tutmaz bu ayakkabı. Tabanında köselesi bile kalmamış bunun."

Çocuk yalvarırcasına, "Ama annem sinemaya giderken size uğramamı, ayakkabılarımı sizin tamir edeceğinizi söyledi, hem parasını da verdi!" dedi.

"Öyle mi? O zaman annene de ki, ayakkabıları sinemaya götürsün, belki orada tamir ederler! Kunduracı amca söyledi, de."

Bunun üzerine çocuk ağlayıp sızlanmaya başladı:

"Annem sinemaya film izlemeye gitmedi ki, temizlik yapmaya gitti."

İhtiyar kunduracı hiç ses etmedi. Bir şeyleri bir yerden alıp öteye koyarak çalışmaya devam etti.

Bir süre sonra çocuğa,

"Hımm, sen şu Vanisek hanım'ın oğlusun değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bir de erkek kardeşin var, değil mi?"

"Evet. Bir de kız kardeşim var ayrıca."

İhtiyar kunduracı, "Ver bakayım şu ayakkabını" dedi.

Kundura kalıbına çivilenmiş bir deri parçasını kucağından indirip yere koydu.

Ayakkabıyı eline aldı. Evirdi çevirdi, parmağıyla orasına burasına bastırdı, bir yandan da başını sağa sola sallayıp duruyordu. Sonra hiç ses çıkarmadan işe girişti. Ayakkabının yanlarına, tabanına kocaman parçalardan yamalar yaptı.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra ortaya bir şaheser çıkmıştı, tam bir usta işi, ayakkabı gıcır gıcır olmuştu.

"Al bakalım."

Çocuk sevinçle teşekkür ederken ayakkabıları ayağına geçirmişti bile.

Çekinerek sordu:

“Borcum ne kadar?”

“İki lira.”

Buyur amca.”

İhtiyar kunduracının avucunda beş lira duruyordu. Paraya şöyle bir baktıktan sonra masasının çekmecesine koydu, oradan sekiz lira alarak çocuğun avucuna sıkıştırdı.

“İşte bu da üstü.”

Çocuk avucundaki parayı saymaya başladı. Sonra, “İyi de, Çosogi Amca bana paranın üstünü fazla verdiniz. Ben size beş lira verdim, siz ise bana on lira üstü verdiniz.”

İhtiyar kunduracı çok kızmış gibi çocuğun üzerine yürüdü.

“Hemen koy bakalım o parayı cebine. Hem hala burada mısın bakayım sen?”

Çocuk korkuyla gerileye gerileye dükkânı terk etti. Ancak kunduracı gerçekten sinirlenmiş gibi uzun bir süre daha kendi kendine söylenip durdu.